

"Ell no és normal, ell està boig"

-Avui faig 18 anys, 18 anys d'angoixa i malestar. He tingut una vida molt complicada i acomplexada per culpa de la bogeria del meu pare Enrique.

Fa poc mes de dos anys vivíem la meva mare, jo i la meva germana en una casa de camp. No se si va ser l'estrès del treball o aquella mala vida de pobres la que va destruir per dintre al meu pare. Ens maltractava a tots. Ell tenia alguna cosa dins seu que l'embogia i ho pagava amb nosaltres. Jo sempre em deia "ell no es normal, ell està boig" per intentar justificar lo injustificable.

Tot va arribar al seu límit quan un dia vaig despertar i vaig veure la cara trista i desconsolada de ma germana dient-me que el nostre propi pare havia matat a la nostre estimada mare amb un dels seus atacs. "ell no es normal, ell està boig" no em parava de dir a mi mateix.

Al saber això vaig anar ràpidament a preguntar-li si era cert el que m'havia dit la meva germana. Però ell negant-ho en tot moment em va dir que la nostre mare s'havia anat de viatge i encara trigaria a tornar.

Dos dies després vaig trobar al menjador de ma casa a ma germana mig morta amb senyals d'ofec al coll. Ma mare no tornava, ma germana casi morta... tot just després de que m'hagués dit que el nostre pare havia matat a la nostre ma...va ser llavors quan em vaig adonar que si no avisava a la policia, el següent seria jo.

Ara en aquets moments està internat en un hospital psiquiàtric. I la frase "ell no es normal, ell està boig" ja no existeix.

-Molt be Kike, hem avançat molt amb aquesta sessió, però recorda que ni tens 18 anys, ni tens pare. Tu, com ja hem parlat moltes vegades, l'únic que tens es una malaltia i una lògica gran culpa.